

ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ДІТЕЙ ВІД НАСИЛЬСТВА В СІМ'Ї

**Бандурка Ірина Олександрівна - доктор юридичних наук, доцент,
Харківський національний університет внутрішніх справ**

У статті розглянута система правового захисту дітей від насильства в сім'ї, який мають здійснювати органи державної влади та органи місцевого самоврядування за різними чинними нормативно-правовими актами. Держава на законодавчому рівні має забезпечувати захист дітей від усіх форм фізичного, психічного і матеріального насильства, образи, недбалого і жорстокого поводження, експлуатації, зловживань, які можуть застосовуватись до дітей з боку інших членів сім'ї.

В Україні діє розгорнута система кримінально-правового, цивільно-правового і адміністративно-правового захисту дітей від насильства в сім'ї, але відсутність чітких підзаконних актів та механізму їх виконання стримує такий захист і приводить до того, що жорстоке поводження з дітьми має поширений характер.

У статті форми запобігання заходів жорстокого поводження з дітьми та захисту дітей від насильства в сім'ї пропонується сформувати в три групи: первинні, вторинні і третинні, наголошується на необхідності посилення взаємодії між державними органами та соціальними службами у сфері захисту прав дітей та доцільності внесення відповідних змін до чинного законодавства з метою удосконалення правового захисту дітей від насильства в сім'ї.

Ключові слова: дитина, насильство, сім'я, допомога, захист, державні органи.

В статье рассмотрена система правовой защиты детей от насилия в семье, которую должны осуществлять органы государственной власти и органы местного самоуправления по разным действующим нормативно-правовым актам. Государство на законодательном уровне должно обеспечивать защиту детей от всех форм физического, психического и материального насилия, оскорбления, небрежного и жестокого обращения, эксплуатации, злоупотреблений, которые могут применяться к детям со стороны других членов семьи.

В Украине действует развернутая система уголовно-правовой, гражданско-правовой и административно-правовой защиты детей от насилия в семье, но отсутствие четких подзаконных актов и механизма их выполнения сдерживает такую защиту и приводит к тому, что жестокое обращение с детьми имеет распространенный характер.

В статье формы предотвращения мероприятий жестокого обращения с детьми и защиты детей от насилия в семье предлагается сформировать в три группы: первичные, вторичные и третичные, отмечается необходимость усиления взаимодействия между государственными органами и социальными службами в сфере защиты прав детей и целесообразности внесения соответствующих изменений в действующее законодательство с целью усовершенствования правовой защиты детей от насилия в семье.

Ключевые слова: ребенок, насилие, семья, помощь, защита, государственные органы.

The article deals with the system of legal protection of children from violence in the family, which should be carried out by state authorities and local self-government bodies according to various current normative-legal acts. The state at the legislative level should ensure the protection of children from all forms of physical, mental and material abuse, insults, negligent and ill-treated, exploited, abusive practices that may be applied to children by other family members.

Ukraine has a deployed system of criminal, civil, and administrative and legal protection of children from domestic violence, but the absence of clear by-laws and the mechanism for their implementation restrains such protection and leads to the widespread nature of the ill-treatment of children.

In the article, the forms of prevention of child abuse and the protection of children from domestic violence are proposed to be grouped into three groups: primary, secondary and tertiary, emphasizing the need to strengthen the interaction between state bodies and social services in the field of children's rights protection and the advisability of making appropriate changes to the current legislation in order to improve the legal protection of children from domestic violence.

Key words: child, violence, family, help, protection, state bodies.

Вступ. Закон України «Про охорону дитинства» відзначає, що кожній дитині гарантується право на свободу, особисту недоторканість та захист гідності. Охорона дитинства є стратегічним загальнонаціональним пріоритетом з метою реалізації прав дитини на життя, охорону здоров'я, освіту, соціальний захист та всебічний розвиток.

Вказаний закон є базовим у системі правового захисту дітей від насильства в сім'ї і з метою запобігання фактам насильства в сім'ї на його основі прийнято низку інших нормативно-правових актів.

Завдання і мета статті полягають у тому, щоб провести аналіз правового регулювання захисту дітей від насильства в сім'ї різними суб'єктами влади та у відповідності до чинних нормативно-правових актів.

Стан наукової розробленості забезпечується дослідженнями таких учених-юристів, як Блага А.Б., Левченко К.Б., О.М. Бандурка, О.М. Литвинов, але у зв'язку з прийняттям нових нормативно-правових актів з питань протидії насильству в сім'ї виникає необхідність у додатковому дослідженні проблеми.

Виклад основного матеріалу. Згідно зі ст. 152 Сімейного кодексу України встановлено державний контроль за належним вихованням батьками своєї дитини. Дитина наділена правом звернутись за захистом своїх прав та інтересів в орган опіки і піклування, інші органи державної влади, місцевого самоврядування і громадські організації. Якщо дитина досягла чотирнадцятилітнього віку, вона має можли-

вість особисто звернутися до суду. За порушення прав дитини в українському законодавстві встановлена юридична відповідальність, найбільш сувора за жорстоке поводження з дітьми.

Жорстоке поводження з дітьми – це проблема, яка завжди існувала і, певне, ще досить довго буде існувати у сучасному суспільстві. Фізичне і психічне насильство над дітьми здійснюється в різних формах, і воно досить поширене в сімейних умовах. Насильство можна визначити як дію або бездіяльність однієї людини стосовно іншої, що завдає шкоди здоров'ю як фізичному, так і психічному, припиняє почуття честі і гідності. Насильницькі дії та жорстоке поводження порушують гарантоване Конституцією України право людини на особисту недоторканість.

Особливо нетерпимим та небезпечним є насильство та жорстоке поводження стосовно дітей, які не здатні себе захистити, або можуть навіть не розуміти, що з ними відбувається.

Женевська декларація 1923 р. була першим міжнародним актом, спрямованим на створення умов, що забезпечують нормальний фізичний і психічний розвиток дитини, право дитини на допомогу, належне виховання та захист.

Всесвітньо значимим документом щодо захисту прав людини і, зокрема, дітей стала прийнята 10.12.1948 року Генеральною Асамблеєю ООН Загальна декларація прав людини. У ній вперше зафіксовані основи захисту прав дітей. Декларація прав людини отримала подальший розвиток у пактах прав людини, що гаранту-

вали рівні права всім дітям і забезпечення їх основних соціальних потреб.

Основним міжнародним актом, що регламентує права дитини, є Конвенція ООН про права дитини, що була прийнята у 1989 році та ратифікована 185 країнами світу.

Конвенція ООН про права дитини зобов'язує держави, які ратифікували цей документ, вживати всі необхідні законодавчі, адміністративні, соціальні, освітні заходи, щодо захисту дитини від усіх форм фізичного, психічного насильства, образи чи зловживання, відсутності піклування чи недбалого і брутального поводження та експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, з боку батьків, законних опікунів чи будь-якої іншої особи, яка піклується про дитину.

Україна ратифікувала Конвенцію ООН про права дитини у 1991 році та внесла відповідні зміни до національного законодавства згідно з тими міжнародними стандартами, які зазначені у цьому документі. Право дітей в Україні на захист від усіх форм насильства гарантується статтями 28, 52 Конституції України, відповідно до яких ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Значним кроком України, який визначив проблему забезпечення прав дітей, відповідних умов та механізмів для їхнього гармонійного розвитку загальнонаціональним пріоритетом, став Закон України «Про охорону дитинства» [1], який встановив засади державної політики у сфері дитинства. Відповідно, у статті 10 Закону України «Про охорону дитинства» передбачено, що кожній дитині гарантується право на свободу, особисту недоторканість та захист гідності.

Будь-яке насильство над дитиною та її експлуатація в Україні переслідуються законом. Зокрема, покарання за злочини проти дітей передбачено Кримінальним кодексом України: умисне вбивство дітей – статті 115, 116; доведення дітей до самогубства – стаття 120; нанесення тілесних ушкоджень – статті 121–125; побої та мордування – стаття 126; катування – стаття 127; залишення у небезпеці – стаття 135; насильницьке донорство – стаття 144; викрадення дитини – стаття 146; захоплення ді-

тей в заручники – стаття 147; торгівля дітьми та незаконне переміщення за кордон – стаття 149; експлуатація дітей – стаття 150; статеві злочини проти дітей – статті 155, 156; зловживання опікунськими правами – стаття 167 тощо. Правові й організаційні основи попередження насильства в сім'ї, органи та установи, на які покладається здійснення заходів з попередження такого явища, визначає Закон України «Про попередження насильства в сім'ї» [2]. Держава на законодавчому рівні забезпечує захист дітей від усіх форм фізичного і психічного насильства, образи, недбалого і жорстокого поводження з ними, експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють; втягнення у злочинну діяльність, залучення до вживання алкоголю, наркотичних засобів і психотропних речовин, іншої протиправної поведінки.

Але необхідно визнати, що відсутність чітких підзаконних актів та механізму їх виконання щодо забезпечення права дитини на захист від усіх форм насильства призводить до того, що в Україні жорстоке поводження з дітьми має поширений характер.

Право дітей на захист від наведених вище явищ і здійснення відповідної роботи в цьому напрямі гарантується Конституцією України, Законами України «Про охорону дитинства», «Про попередження насильства в сім'ї», «Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю», «Про органи і служби у справах дітей та спеціальні установи для дітей», Кримінальним кодексом України, Сімейним кодексом України та Цивільним кодексом України, Порядком розгляду заяв та повідомлень про вчинення насильства в сім'ї або реальну його загрозу [3]. Загальнодержавною програмою «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про права дитини» на період до 2016 року [4] та іншими нормативно-правовими актами.

Згідно з чинним законодавством служби у справах дітей, центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, інші структурні підрозділи обласних, районних, районних у містах державних адміністрацій, на які покладено функції з питань попередження насильства в сім'ї, органи поліції та їх підрозділи ювенальної превенції, установи і заклади освіти та охо-

рони здоров'я здійснюють заходи щодо попередження та подолання усіх видів насильства стосовно дітей, зокрема надають необхідну допомогу дітям-жертвам насильства.

З метою захисту дітей від жорстокого поводження, зокрема, різних видів насильства, торгівлі дітьми, залучення дітей до найгірших форм праці, уповноваженої служби у справах дітей проводять профілактичну роботу серед дітей; розглядають заяви та повідомлення від дітей, громадян, державних органів, установ, організацій про вчинення злочинів щодо торгівлі дітьми, дитячої проституції, дитячої порнографії, проти статевої свободи та статевої недоторканості дитини або реальну загрозу їх вчинення; уповноважені органи при відповідних обставинах подають клопотання щодо прийняття рішення про негайне відібрання дитини від батьків або осіб, що їх замінюють; на основі акта обстеження умов проживання дитини порушують питання про визнання дитини-жертви або ймовірної жертви такою, що опинилась у складних життєвих обставинах; порушують питання перед територіальним органом поліції про притягнення до відповідальності осіб, які підозрюються у вчиненні злочинів щодо торгівлі дітьми, дитячої проституції, дитячої порнографії, проти статевої свободи та статевої недоторканості дитини; представляють у судах інтереси дітей-жертв та дітей-свідків злочинів.

Професійна допомога дітям, які постраждали від різних видів насильства, надається притулками для дітей служб у справах дітей (станом на 01 січня 2018 року функціонувало 79 таких закладів) та центрами соціально-психологічної реабілітації дітей – 67 закладів). У таких центрах надається не лише комплексна соціальна, психологічна, педагогічна, медична, правова та інші види допомоги дітям, але й проводиться психолого-педагогічна корекція та реабілітація з урахуванням індивідуальних потреб дітей, у тому числі й тих, які зазнали різних видів насильства, постраждали від жорстокого поводження.

Як було рекомендовано Всеукраїнською міжвідомчою координаційно-методичною радою з правової освіти населення, доцільно реорганізувати притулки у центри соціально-

психологічної реабілітації, оскільки останні мають більші ресурси для надання комплексної допомоги дітям, реінтеграції їх у сім'ю [5].

Відповідно до Закону України «Про попередження насильства в сім'ї» та Плану заходів з проведення Національної кампанії «Стоп насильству» [6], в регіонах реалізовувались заходи з питань попередження насильства в сім'ї, головною метою яких є привернення уваги всіх верств населення до проблем насильства в сім'ї, формування гендерної культури населення щодо запобігання насильству в усіх його проявах, інформування про органи та установи, до яких можна звертатися у випадку насильства, проведення роботи з жертвами насильства в сім'ї та особами, які вчиняють насильство в сім'ї.

Форми запобіжних заходів проти жорстокого поводження з дітьми та захисту дітей від насильства в сім'ї можна сформувати в три групи: первинні, вторинні і третинні.

Первинні засоби запобігання насильства над дітьми – дії, спрямовані на інформування громадськості щодо наслідків жорстокого поводження з дітьми та зміну поведінки стосовно виховання дітей. Прикладами таких дій є інформаційні кампанії щодо підвищення громадської свідомості, які проводяться як державними, так і недержавними організаціями. Зазвичай, первинні засоби запобігання насильства включають у себе наступну діяльність: відвідування працівниками соціальної служби та служби охорони здоров'я сім'ї; проведення навчальних програм з усвідомленого батьківства та розвитку дитини; функціонування телефонних ліній допомоги; консультування у громадських центрах тощо.

Спеціалісти соціальної сфери (соціальні працівники, соціальні педагоги, представники громадських організацій тощо) виконують важливу роль в організації первинних профілактичних заходів щодо жорстокого поводження з дітьми, особливо у проведенні навчання для батьків. Тема усвідомленого батьківства піднімається багатьма громадськими організаціями, проводяться тренінги/семінари для батьків щодо основ батьківської компетентності, особливості розвитку дитини ран-

нього віку, реалізації прав дитини в сім'ї, виховання дітей на основі здорового глузду.

Вторинними засобами запобігання насильству є спеціалізовані послуги сім'ям, які потребують додаткової допомоги, шляхом визначення «факторів ризику» поганого ставлення до дитини. Для соціального працівника у даному випадку необхідно пам'ятати, що не всі сім'ї, які мають «фактори ризику», матимуть і випадки поганого ставлення. Підхід відбору – це тільки засіб, що дозволяє забезпечити підтримку тим родинам, які мають додаткові потреби. Таким чином, хоч цей підхід може розглядатися як суперечливий, після відбору відбувається позитивне та корисне втручання. Різноманітні дослідження встановили численні «фактори ризику». Жорстокість у сім'ї (зазвичай насильства чоловіка чи дружини) – найбільш передбачуваний «фактор ризику», який призводить до насильства над дитиною у майбутньому. При проведенні відбору сім'ї для втручання необхідно враховувати наступні фактори:

- батьківське сприйняття дитини;
- батьківську позицію дитини; індикатори формування прив'язаності;
- якість батьківства.

Третинні засоби запобігання насильства – це надання послуг дітям та сім'ям, з якими вже трапились випадки насильства чи нехтування. Відповідне (реакційне) стеження та виявлення випадків насильства чи нехтування дітьми призводить до втручання у сім'ю, з метою припинення поганого ставлення та попередження його в майбутньому. Цей вид діяльності є необхідним навіть за наявності проактивних первинних та вторинних запобіжних заходів. В Україні з дітьми, які потерпіли від жорстокого поводження, насильства, працюють вже згадані вище центри соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, які створюють притулки для жінок з дітьми, що постраждали від насильства. Будь-яке залучення працівників соціальної сфери до захисту дитини від жорстокого поводження повинно розглядатися в контексті мультидисциплінарного підходу. Всі запобіжні заходи мають проводитися в рамках Конвенції ООН про права дитини та чинного законодавства України.

Держава має здійснювати захист дитини від усіх форм фізичного і психічного насильства,

образи, недбалої і жорстокої поведінки з нею, експлуатації, включаючи сексуальні зловживання, у тому числі з боку батьків або осіб, які їх замінюють, надання дитині та особам, які піклуються про неї, необхідної допомоги у запобіганні та виявленні випадків жорстокого поводження з дитиною. Передача інформації про такі випадки для розгляду до відповідних уповноважених законом органів для проведення розслідування і вжиття заходів щодо припинення насильства покладається на:

- органи опіки і піклування;
- служби у справах неповнолітніх;
- центри соціальних служб для молоді.

Механізм взаємодії служб у справах неповнолітніх, органів поліції, органів і закладів освіти, охорони здоров'я, у справах сім'ї та молоді у попередженні жорстокого поводження та насильства по відношенню до дитини, наданні невідкладної допомоги дітям, які потерпіли від насильства, визначено спільним наказом Державного комітету України у справах сім'ї та молоді, Міністерства внутрішніх справ України, Міністерства освіти і науки України, Міністерства охорони здоров'я України від 16.01.2004 р. № 5/34/2/11 «Про затвердження Порядку розгляду звернень та повідомлень з приводу жорстокого поводження з дітьми або реальної загрози його вчинення».

У цьому Порядку поняття «жорстоке поводження з дитиною» означає будь-які форми фізичного, психологічного, сексуального або економічного та соціального насильства над дитиною в сім'ї або поза нею. Координатором заходів щодо захисту дітей від жорстокого поводження з ними або реальної загрози його вчинення є служба у справах неповнолітніх. У разі виявлення фактів жорстокого поводження або насильства стосовно дитини про такі випадки необхідно негайно інформувати територіальний підрозділ служби у справах неповнолітніх за місцем проживання дитини.

У разі усного звернення або телефонного повідомлення працівником органу поліції складається протокол про звернення чи повідомлення. Інформація про жорстоке поводження щодо дитини заноситься до Єдиного реєстру досудових розслідувань для подальшого кримінального провадження. Усі звер-

нення та інформації з приводу жорстокого поводження з дітьми, у яких вбачаються ознаки злочинних діянь або загроза їх учинення, обов'язково реєструються для негайного реагування в черговій частині органу внутрішніх справ. Інші заяви та скарги, які надходять поштою, реєструються в канцелярії органу внутрішніх справ і, якщо вони потребують додаткової перевірки, розглядаються в терміни, визначені законодавством.

Після перевірки викладених у зверненні фактів керівник органу поліції приймає рішення про притягнення винних осіб до відповідальності. Якщо питання, порушені в заяві дитини, не належить до компетенції органів поліції, працівники ювенальної превенції переадресовують їх за належністю і повідомляють про це відповідну службу у справах неповнолітніх та автора звернення (повідомлення).

Працівники ювенальної превенції тісно співпрацюють із службами у справах неповнолітніх, центрами соціальних служб для молоді, органами прокуратури, освіти, навчальними закладами, закладами охорони здоров'я відповідно до законодавства. У разі потреби термінового вилучення дитини із сім'ї, де батьки чи особи, що їх замінюють, жорстоко поведуться з нею, працівники ювенальної превенції спільно зі службами у справах неповнолітніх вирішують питання щодо подальшого влаштування дитини.

За всіма фактами жорстокого поводження з дітьми та результатами розгляду працівники ювенальної превенції зобов'язані інформувати:

- заявника;
- службу у справах неповнолітніх;
- батьків дитини або осіб, які їх замінюють (за згодою дитини);
- у разі необхідності, органи прокуратури та суд.

Вищезгаданим Порядком передбачено, що органи та заклади охорони здоров'я: цілодобово здійснюють приймання дітей, які зазнали жорстокого поводження, та надають їм потрібну медичну допомогу; при обстеженні дитини медичні працівники звертають увагу на ушкодження, що могли виникнути внаслідок жорстокого поводження з дитиною, та повідомля-

ють про це дільничного педіатра, орган поліції та відповідну службу у справах неповнолітніх; у разі виявлення або надходження звернень чи повідомлень з приводу жорстокого поводження проводять медико-соціальну реабілітацію дітей, які потерпіли внаслідок жорстокого поводження.

Управління (відділи) у справах сім'ї, дітей та молоді:

- здійснюють приймання та розгляд звернень і повідомлень про випадки жорстокого поводження з дітьми;
- терміново (протягом однієї доби) передають повідомлення у письмовій формі до служби у справах неповнолітніх, органів поліції про випадок жорстокого поводження з дитиною чи реальну загрозу його вчинення;
- направляють дітей, які зазнали жорстокого поводження, та членів сім'ї, стосовно яких існує реальна загроза його вчинення, до спеціалізованих установ для надання допомоги (кризові центри соціально-психологічної допомоги, притулки, центри медико-соціальної реабілітації, прийомні сім'ї);
- проводять профілактичну, роз'яснювальну роботу серед громадськості щодо попередження жорстокого поводження з дітьми.

На центри соціальних служб для молоді покладено обов'язок приймання заяв та повідомлень про випадки жорстокого поводження щодо дитини та термінової (протягом однієї доби) передачі таких повідомлень у письмовій формі до служби у справах неповнолітніх, органів поліції про випадок жорстокого поводження з дитиною чи реальну загрозу його вчинення. Центри соціальної служби у разі необхідності надають первинну (під час звернення) соціально-психологічну допомогу дітям, які постраждали від жорстокого поводження, надають правові, психологічні, соціально-медичні та соціально-психологічні послуги з метою збереження соціального статусу та повноцінної життєдіяльності, адаптування у суспільстві дітей, які постраждали від жорстокого поводження.

Діти, які постраждали від жорстокого поводження, а також діти із сімей, перебування в яких загрожує їх здоров'ю чи життю, мають

можливість цілодобово звернутися до при- тулку для неповнолітніх або центру соціаль- но – психологічної реабілітації неповнолітніх. Підставою для прийняття дитини є звернення дитини (усне або письмове) до адміністрації закладу за допомогою, яке обов'язково реє- струється та невідкладно розглядається керів- ництвом закладу. Всеукраїнська дитяча лінія (8-800-500-21-80) та система телефонів довіри: безкоштовно, конфіденційно та анонімно на- дає консультації і психологічну допомогу ди- тині, яка постраждала внаслідок жорстокого поводження з нею; надає дитині інформацію про роботу служб у справах неповнолітніх, відділів у справах сім'ї та молоді, соціальних служб для молоді, органів опіки і піклування, освіти і науки, охорони здоров'я, органів полі- ції; інформує відповідну службу у справах не- повнолітніх про факт жорстокого поводження (у разі, якщо така дитина погодилася повідо- мити свою адресу проживання) з метою опера- тивного втручання та надання допомоги.

Польський психолог Єжі Меллібруда [7] розглядав наступні ознаки насильства, зокре- ма:

- насильство завжди здійснюється за по- переднього наміру;
- насильство завжди набуває характеру конфлікту;
- суть насильства полягає у порушенні прав і свобод конкретної людини;
- насильство є таким порушенням прав і свобод людини, що унеможливорює її самоза- хист;
- насильство в умовах відсутності само- захисту призводить до реальної шкоди, тобто фізичної та психічної травми.

На сьогодні проблемами дотримання прав дітей опікуються вісім державних органів та три соціальні служби, але навіть в абсолютно безпрецедентних випадках, крім безпосеред- нього кривдника, винних немає, як немає і від- повідальності для тих, хто повинен був своїми діями убезпечити життя і здоров'я дітей.

Призначення Спеціального представни- ка Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини з питань захисту прав дитини, рівноправ'я та не дискримінації було позитив- ним кроком, але суттєво на ситуацію в державі

не вплинуло. У січні 2011 року Україна пред- ставила об'єднану доповідь про виконання на національному рівні Конвенції ООН про права дитини. У лютому того ж року Комітет з прав дитини ООН надіслав свої Заключні рекомендації, які мають бути враховані при формуванні та реалізації державної політики захисту прав дитини. Пунктом 41 цих реко- мендацій актуальним визнано посилення не- залежного моніторингу становища дітей, по- збавлених волі, у тому числі – за допомогою «мобільних груп» чи інших механізмів, допоки Україна офіційно не створить національний превентивний механізм відповідно до Факуль- тативного протоколу до Конвенції проти кату- вань та інших жорстоких, нелюдських або та- ких, що принижують гідність видів поводжен- ня та покарання. Вжиття цих заходів охопить лише незначну за кількістю категорію дітей, адже практично у всіх регіонах діяльність мо- більних груп припинена, а з боку керівництва МВС України ніяких рішень щодо поновлення їх роботи не було прийнято.

Протидія насильству над дітьми потребує вдосконалення і національного законодавства та практики його застосування правоохорон- ними органами і судами.

Л. Гема вважає, що державні пріоритети захисту життя і здоров'я дітей від будь-якого насильства і недбалості слід більш чіткіше ви- писати у нормативних актах [8].

Доцільно було б визначити скоєння дій, передбачених частиною 1 ст.173-2 КУпАП, від- носно дітей або в їх присутності окремою час- тиною статті. Потребує спрощення порядок вжиття спеціальних заходів з попередження насильства в сім'ї, якщо воно скоєно відносно дітей чи в їх присутності, запровадивши винесення захисного припису після першого вчи- нення такого випадку.

Досить часто за умови відсутності свідків, що підтверджують факт скоєння насильства, кривдники або взагалі уникають відповідаль- ності, або ж правоохоронці складають протоко- ли за ознаками дій, передбачених ст.184 КУпАП, що більш охоче визнається і самими кривдни- ками, бо санкції цієї статті значно м'якші.

У цьому ж аспекті доцільно було б ввести у практику застосування правоохоронцями та

судами в якості доказів насильства, отримані за допомогою спеціаліста (дитячого психолога чи педагога) пояснення від дітей. Також слід оцінювати протоколи огляду місця події, складені в найближчий час після скоєння насильства, якщо їх зміст дає підстави вважати факт насильства наявним.

Необхідне суттєве звуження негативної практики широкого застосування судами в якості міри покарання за насильство в сім'ї накладення адміністративного штрафу (за 2016 рік – 80 %). Така міра покарання не є індивідуальною для кривдника, а лягає тягарем на всю родину в цілому, а тому відлякує жертву звертатися до правоохоронних органів за допомогою.

Суттєвим зниженням рівня латентності насильства і невиконання батьківських обов'язків може стати запровадження альтернативного (адмінарешту, виправним роботам та адмінштрафу) виду покарання, щось на зразок примусового проходження спрощеної корекційної програми соціально-виховного напрямку. Тобто призначення судами певного терміну часу перебування початківців-кривдників (можливо разом з дітьми) під наглядом спеціалістів (психологів, соціальних педагогів). На сьогодні в регіонах функціонує 62 кризові центри, потенціал котрих повною мірою і належним чином не використовується. Саме їх спеціалісти і могли б забезпечити виконання такого судового покарання: оцінити рівень складності відносин, надати певні консультації і поради для набуття досвіду, зорієнтувати у напрямках врегулювання відносин та зняти сегменти агресивності. Запровадження такого покарання посилить довіру у батьків та рідних і сприятиме збільшенню кількості звернень за фактами насильства, принаймні буде отримана більш об'єктивна картина реальних масштабів цього явища у державі. На жаль, і до теперішнього часу законодавчо визначене ще у 2008 році проходження корекційних програм з особами, що вчинили насильство в сім'ї, так і не запроваджене в регіонах.

Виходячи з важливості удосконалення системи захисту дітей від жорстокого поводження та попередження насильства в сім'ї, суб'єктам такого захисту необхідно:

- сприяти ефективній взаємодії управлінсь (відділів) у справах сім'ї, молоді та спорту, служб у справах дітей, центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, органів поліції, органів та закладів освіти, охорони здоров'я у попередженні жорстокого поводження з дітьми, фізичного, сексуального, психологічного, соціального насильства, наданні невідкладної допомоги дітям, які потерпіли від жорстокого поводження;

- активізувати висвітлення у засобах масової інформації питань правового захисту дітей та неповнолітніх, а також профілактики та запобігання будь-яким негативним явищам, злочинності в дитячому та молодіжному середовищі;

- вдосконалити чинне законодавство щодо попередження та подолання різних видів насильства стосовно дітей, зокрема шляхом внесення змін до Порядку ведення службами у справах дітей обліку дітей, які опинилися у складних життєвих обставинах [9], і спільно з Міністерством внутрішніх справ України, Міністерством освіти і науки, Міністерством у справах молоді та спорту України, Міністерством охорони здоров'я України внести зміни до «Порядку розгляду звернень та повідомлень з приводу жорстокого поводження з дітьми або реальної загрози його вчинення»;

- забезпечити дієвий контроль за організацією роботи служб у справах дітей та центрів соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді щодо попередження насильства в сім'ї, захисту дітей від жорстокого поводження.

Міністерству освіти і науки України спільно з Міністерством соціальної політики України, Міністерством внутрішніх справ України, Міністерством юстиції України:

- розробити серію пам'яток, буклетів для дітей та неповнолітніх щодо їх прав та обов'язків, механізмів захисту порушених прав та забезпечити розповсюдження у навчальних закладах;

- здійснювати правороз'яснювальну роботу для неповнолітніх у навчальних закладах, а також у школах-інтернатах, у притулках для дітей, у центрах соціально-психологічної реабілітації дітей, в установах виконання покарань.

- провести аналіз здійснення правового батьківського всеобучу, зокрема з питань насильства в сім'ї, контролю за відвідуванням занять школярами, заходів впливу на батьків за невідвідання дітьми навчальних закладів;

- вдосконалювати правовиховну роботу зі школярами щодо їх захисту від проявів дискримінації, будь-яких форм насильства та вживати необхідних заходів щодо вчасного попередження та недопущення насильства над дітьми в закладах освіти.

- підтримувати шкільне самоврядування, створення учнівських рад, роботу дитячих омбудсменів, молодіжні та дитячі, громадські організації;

- організовувати ознайомлення учнів загальноосвітніх, професійно-технічних навчальних закладів з нормативно-правовими актами з питань соціального та правового захисту дітей шляхом проведення лекцій, бесід, консультацій з метою роз'яснення їх основних прав, свобод та обов'язків, а також відповідальності неповнолітніх за вчинення кримінальних та інших правопорушень;

- спільно з відповідними підрозділами місцевих державних адміністрацій організувати проведення нарад, семінарів, консультацій для заступників директорів шкіл з виховної роботи з питань роз'яснення чинного законодавства стосовно захисту прав дитини, зокрема Конвенції ООН про права дитини, Законів України «Про охорону дитинства», «Про освіту», «Про загальну середню освіту» та відповідальності за їх порушення.

Висновок. Насильство над дітьми і зневага їхніми інтересами можуть мати різні види і форми, їхнім наслідком завжди є серйозний збиток для розвитку і соціалізації дитини, нерідко є загрозою життя дитини чи навіть причиною смерті. Тому державні спеціально уповноважені органи по протидії на-

сильству, громадські організації, члени сімей повинні використовувати всю систему захисту дітей від жорстокого поводження та попередження насильства в сім'ї.

Література

1. Закон України «Про охорону дитинства» // ВВР України. – 2001. – № 30. – Ст. 142.

2. Закон України «Про попередження насильства в сім'ї» : від 15.11.2001 р., № 2789-III.

3. Постанова Кабінету Міністрів України «Про порядок розгляду заяв та повідомлень про вчинення насильства в сім'ї або його реальну загрозу» : від 26.04.2003 р., № 616.

4. Закон України Загальнодержавна програма «Національний план дій щодо реалізації Конвенції ООН про право дитини» на період до 2016 року» : від 05.03.2009 р., № 1065-VI.

5. Рекомендації «Забезпечення функціонування системи захисту дітей від жорстокого поводження, попередження насильства в сім'ї» : від 01.02.2013 р.

6. План заходів з проведення Національної компанії «Стоп насильству» / затв. розпорядженням Кабінету Міністрів України : від 01.12.2010 р., № 2154.

7. Мелибруда Е. Я – ты – мы: Психологические возможности улучшения общения / Мелибруда Е. – М. : Прогресс, 1986г.

8. Гема Л. Насильство над дітьми – реалії першого кварталу 2011 року., збірник інформаційних матеріалів та нормативно-правових актів з питань попередження насильства в сім'ї, зокрема, над дітьми / Леонід Гема. – К. : Вид. дім «Калита», 2005.

9. Порядок ведення службами у справах дітей обліку дітей, які опинилися в складних життєвих обставинах / затв. наказом Міністерства України у справах сім'ї, молоді та спорту : від 29.07.2009 р., № 2669.